

Anton Coolen, een danklied

*een duurbaar boek, je las
doorheen het voorgoed voorbij
dankbaar om het vertoeven
bij karekiet en wielewaal*

*ijsschollen speelden tikkertje
in een gure winter, een golfslag
ging gekleed in schubben van zilver*

*heiligenschijn, jouw silhouet
op de dauw – een moeder verborg
haar gezicht, getekend door
de doodzonde van het vlees*

*uiteraard de grienden, de pluimen
van een rietkraag, uiterwaarden
afgebied met ruis in populier*

*molenaarsknechten werden
opgeknoopt door een onzichtbare
hand, een stroper verloor
zijn strikken, werd bezocht
door een zwerfende droom:
een lichaam dat neerligt
als een zandweg bij volle maan,
verdwijnt naar de einder*

*duurbaar de dokter en zijn
stervende vrouw voor wie
gebeden wordt in kerk en kroeg
terwijl het klooster leeg loopt
en kaarsen brandt langs de rivier*

*je las deze verhalen dankbaar,
liep mee over de stroom toen
hij stolde, voer mee met het veer*

*hier ben je thuis, hier moet je
vertoeven: in de verbeelding
van een verleden waar doven
horen met de zintuigen van een hond*

*dankbaar om het dorp dat je
hebt verlaten, in verbeelding
keer je weer: alleen in
verbeelding is het voor
eeuwig wat het was*